

RIP EN ROUW
TUINMAN
PRIKNETEL

Pft! Sla dit stuk maar over, hoor.
Het is alleen voor meesters en juffen.

Tekst: Rik Peters
Illustraties: Federico Van Lunter
Rip en Rouw. Tuinman Priknetel
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Trefw.: humor, griezel, natuur
NUR 282
ISBN 978 90 448 4950 9
D/2022/4124/341
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.federicovanlunter.com

De Nederlandse
Kinderjury
2022

SAAI

NIET
SAAI

TUINMAN PRIKNETEL

RIK ^{EN} FEDERICO

Rip

Zus
van Rouw

♡ linkshandig

♡ geboren in: Helleworst

♡ volledige naam: Rippenhouwer

Ptunia Demonicatus de eerste

♡ lievelingsboek: Hotel Habbekrats

♡ hobby's: Ja!

♡ lievelingsplant: Rosemayjn

Rouw

BROER
VAN RIP

☠ RECHTSVOETIG

☠ woont in: HELLEVORST

☠ volledige naam: EH... ROUW

☠ lievelingsplant: WAT RIP ZEGT

☠ huisdieren: NEE!

☠ lekkerste eten: FRIETJES! PIZZA!

BOTERHAMMEN MET CHOCO!

Hoofdstuk 1
Welkom!

‘WAT DOEN JULLIE IN MIJN TUIN?’

De stem kwam uit de struiken.
Kalm en langzaam.
Langzaam en kalm.
De planten beefden ervan.

Een van de bosjes begon te kraken ...
De takken knarsten opzij,
de blaadjes bogen door,
en er kroop iemand uit het gewas.

‘IK BEN PIETER PRIKNETEL
DE ANDERHALFSTE,’

zei de stem.

‘Maar jullie mogen me gewoon
tuinman Priknetel noemen.’

Rip keek naar **Rouw**.

Rouw keek naar **Rip**.

Ze keken allebei naar tuinman Priknetel.

'Dit is de **Treurtuin!**'

zei tuinman Priknetel.

'Het is de mooiste tuin van heel Hellevorst.

Nou ja ... het is de *enige* tuin van heel Hellevorst.

Maar het is dus ook de mooiste.

Natuurlijk.'

Tuinman Priknetel lachte zijn tanden bloot.

Zijn *wenkbrauw* ging zachtjes op en neer.

'Ik weet *alles* van deze tuin,'

zei tuinman Priknetel.

'Elke plant kan ik vinden,

elke bloem kan ik ruiken,

elk vogelnest kan ik aanwijzen,

en elk mensenbot kan ik

opgraven ...

Maar *jullie* heb ik hier

nog nooit gezien.'

'Dat klopt!'

zei **Rip** meteen.

'Ik ben **Rip**.

En naast mij staat **Rouw**.

Dat is mijn broertje.

Want wij zijn ...'

'**Stop maar!**'

riep tuinman Priknetel.

'Ik hoor het al.

Jullie zijn verdwaald.

Dat gebeurt wel vaker.

En logisch ook.

Want de **Treurtuin** *verandert* altijd.

Hij kronkelt en hij zwiert en hij groeit en hij beweegt.

Net als een plant, eigenlijk.

Soms verdwalen mensen daardoor.

En nog somser ... *kinderen*.'

Rip en **Rouw** haalden hun schouders op.

Rip de linkerschouder.

Rouw de rechterschouder.

'Ik vind het bijzonder dat jullie er zijn,'
zei tuinman Priknetel.

'Want de *meeste* bezoekers van de **Treurtuin**
rennen zo snel mogelijk weer naar buiten.
Gillend en krijsend en schreeuwend en huilend.
Dat komt vast door de *naam* van de tuin.
Of ... door de stekels en de schedels op de grond.
Dat kan ook.
Maar *jullie* rennen niet weg.
Jullie blijven hier.'

Tuinman Priknetel wreef zich in de handen.
Nee.

Hij wreef zich in de handschoenen.
In de grote, stevige en harde werkhandschoenen.
'Welkom in de **Treurtuin**,
zei tuinman Priknetel.
'Het is tijd voor een rondleiding.'

